

[Henry Christensen.]

og forvirret forhandlingstilrettelæggelse som den, der har foreligget her.

Hvis regeringen derfor spørger, hvad årsagen er til den manglende tillid til regeringen, der vitterligt har været i befolkningen i disse uger, kan den finde noget af forklaringen i de bemærkninger, jeg her er kommet med. En så usikker og spredt tilrettelæggelse erindrer jeg i hvert fald ikke nogen sinde at have oplevet fra en regerings side.

Den samme usikkerhed møder vi også i forbindelse med udgifterne. Vi får en rekordagtig udgiftsstigning på omkring 2.500 mill. kr. efter regeringens forslag. Jeg har allerede gjort nogle bemærkninger om vor vurdering af tilrettelæggelsen af statens udgiftspolitik.

Jeg vil gerne om besparelserne gøre den yderligere bemærkning, at vi under diskussionen om, hvordan man kunne opnå de fornødne besparelser på statsbudgettet, har måttet sige til regeringen, at det er den, der har tilrettelagt hele udgiftsområdet, og det er den, der sidder med hele det administrative apparat. Den har styrelserne til sin rådighed og dermed mulighederne for at arbejde på disse punkter, og derfor må det være den, der fremkommer med forslag til de fornødne besparelser. De er nu på omkring 245 mill. kr., og det er efter vor mening ikke tilstrækkeligt. Fejlen er, at man har ladet udgifterne løbe i vejret i stedet for at afbalancere udgiftspolitikken.

Der er således megen grund til den mistillid, der samler sig om regeringen. Alligevel erklærede vi os fra venstres side ved første behandling af afgiftsbuketten parat til at forhandle om et bredt forlig under forudsætning af, at det drejede sig om en samlet, tilstrækkelig effektiv og tilstrækkelig langsigtet løsning. En sådan løsning måtte også baseres på bred tilslutning her i det høje ting. Jeg vil gerne i denne forbindelse sige, at under de forhandlinger, vi har ført, har det for alle parter hele tiden også været en forudsætning, at det var et firkantet forlig, vi forhandlede om.

Vi vedstår, at vi har deltaget i disse drøftelser og forhandlinger. Jeg ser nemlig, at man nogle steder har kritiseret os for at have ført forhandlingerne på den vis, som sket er. Men jeg finder det naturligt og rigtigt, at folketinget og dets partier er i stand

til at forhandle på den måde, det er sket. Det hænder jo ofte, at to partier fører indbyrdes forhandlinger. Her er det fire partier, der har forhandlet indbyrdes. Denne forhandlingsform er naturligvis ganske rimelig, og jeg tror, den har været praktiseret lige så længe, som folkestyret har eksisteret.

Hvorfor måtte det nu i givet fald være et firkantet forlig? Det måtte det være, fordi vi betragter den nuværende regering som så usikker og ustabil og som i den grad manglende det fornødne mod til den fasthed i politisk ledelse, som er nødvendig, at den overvejende del af oppositionen her i folketinget måtte stå sammen for at kunne lægge det fornødne pres og føre den fornødne kontrol med regeringens administration, efter at en fast politik eventuelt var tilvejebragt igennem et indgået forlig.

Spørgsmålet om den brede tilslutning blev i øvrigt aldrig aktuelt, fordi regeringen aldrig nåede frem med et tilstrækkeligt indhold i den politik, der måtte føres. Hvad var det nu for et indhold, der måtte kræves? Ja, nu har det ærede medlem hr. Peter Nielsen igen talt om nødvendigheden af et kasseoverskud. Jeg vil gerne om kasseoverskuddiskussionen sige, at der under forhandlingerne mellem den højtærede finansminister og mit parti på intet tidspunkt har været diskussion om kasseoverskuddets størrelse. Der er én gang sket dette, at kasseoverskuddet blev foreslået ændret fra 1.200 mill. kr. til 1.100 mill. kr. Det var den højtærede finansminister, der foreslog det. Men der har ingen diskussion været på dette punkt mellem os.

Men hvorfor måtte der et kasseoverskud til? Ja, her er en diskussion måske nødvendig.

Venstre erkender, at den økonomiske politik har ført til, at vi i befolkningen har bevilget hinanden større indkomster, end produktionen er i stand til at dække. Det skyldes bl. a. regeringens manglende mod til at sige sandheden. Nu er vi kommet dertil — det er naturligvis økonomisk set ulykkeligt — at vi må erkende, at det er nødvendigt at begrænse den for store købekraft. Den må destrueres. En betydelig del af denne for store købekraft må fjernes.

Hvor var det da, at der opstod diskussion om imellem? Det var om en anden ting. Det var regeringen og ikke mindst den højtærede økonomiminister, der anlagde den betragt-